



†MIHAIL

**CU HARUL LUI DUMNEZEU EPISCOP AL EPISCOPIEI
ORTODOXE ROMANE A AUSTRALIEI SI NOII ZEELANDE**

**Preacucernicilor preoți și tuturor
binecredincioșilor creștini din eparhia Noastră**

**Har, milă și pace de la Hristos Domnul nostru, iar de
la Noi părintești binecuvântări.**

“Căci Paștile nostru Hristos S-a jertfit pentru noi” (I Cor.5,7).

Iubiți credincioși și credincioase,

Hristos a Înviat!

Sărbătoarea Învierii Domnului Hristos este praznicul cel mare al Bisericii, ziua cea mult așteptată de toată făptura care pierduse după cădere, bucuria, pacea și lumina primordială, când omul trăia în comuniune cu Dumnezeu.

Sărbătorim astăzi Învierea Domnului Hristos și pentru aceasta cântăm la slujba *Învierii*: ***“Cu trupul adormind ca un muritor, Împărate și Doamne, a treia zi ai Înviat, pe Adam din stricăciune ridicând și moartea pierzând; Paștile nestricăciunii, lumii de mântuire” (Luminânda la slujba Învierii).***

Când citim Sfânta Scriptură descoperim în Vechiul Testament, precum și în Noul Testament mesajul lui Dumnezeu referitor la taina Învierii Domnului și a învierii morților.

Acest mesaj a fost descoperit mai întâi proorocilor și dreptilor *Legii Vechi* dintre care vom aminti câteva profeții. Astfel, Iov cel mult răbdător a proorocit despre răscumpărarea neamului omenesc de către Iisus Hristos Domnul, precum și despre învierea morților, zicând: ***“Știu că Răscumpărătorul meu este viu și că El, în ziua cea de pe urmă, va ridica iar din pulbere această piele a mea care se destramă. Și afară din trupul meu, voi vedea pe Dumnezeu. Pe El îl voi putea vedea și ochii mei îl vor privi, nu ai altuia. Și de dorul acesta măruntaiele mele tânjesc în mine” (Iov 19, 25-27).***

Profetul Iona, fiind inspirat de Dumnezeu a ilustrat Învierea Domnului și cogorârea Lui la iad, cu **șederea în pântecul chitului (peștelui) și revenirea la viață după trei zile și trei nopți (Iona 2, 1-11).**

Referindu-se la învierea trupurilor, profetul Daniel zice: **“Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula, unii la viață veșnică, iar alții la ocară și rușine veșnică” (Daniel 12,2).**

În cărțile *Noului Testament* găsim adevărul cel mare și preasfânt despre evenimentul Învierii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos prevestit, precum și despre Învierea Domnului, ca un act săvârșit.

Încă fiind în timpul activității Sale misionare de propovăduire a Evangheliei, Domnul Hristos vestește ucenicilor Învierea Sa din morți zicând: **“Fiul Omului trebuie să pătimească multe și să fie defăimat de bătrâni, de arhierii și de cărturari și să fie omorât, dar după trei zile va învia” (Mc. 8, 31) și “Pe când străbăteau Galileia, Mântuitorul a zis iarăși ucenicilor săi: Fiul Omului va să fie dat în mâinile oamenilor și-L vor omori, dar a treia zi va învia. Și ei s-au întristat foarte!” (Mt. 17, 22-23).** Iar atunci când s-au apropiat mântuitoarele Patimi, Domnul Iisus încredințează lumea încă odată de dumnezeirea Sa și aflându-se dincolo de Iordan, mai întâi a înviat pe fiica lui Iair, apoi pe fiul văduvei. În acest timp, Lazăr, prietenul Său a murit. Atunci a părăsit Iordanul și a venit în Betania, unde primește știri de la surorile lui Lazăr, Marta și Maria. Venind la mormântul lui Lazăr, a vărsat lacrimi și s-a rugat, după care îl înviază din morți, zicând: **“Lazăre, vino afară”,** deși era mort de patru zile **(In.11, 1-45).** Această mare minune a stârnit invidia mai marilor vremii care au hotărât să îl omoare pe Hristos Domnul și pe Lazăr **(In.11,46-57).**

Domnul, cunoscând inimile și cugetele lor, a plecat de acolo îndreptându-se spre Ierusalim, unde a fost primit de popor cu multă bucurie, purtând ramuri de finic în mâini și strigând: **“Osana fiul lui David; binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!” (Mt.21,9).** Aceasta se face pentru că inimile lor au fost mișcate de Duhul lui Dumnezeu pentru a lăuda pe Hristos. Prin ramurile de finic este închipuită mai înainte biruința Domnului Hristos asupra morții, pentru că era obiceiul ca biruatorii în războaie să fie cinstiți și primiți cu ramuri verzi de copaci, în procesiuni triumfale. Mânzul asinei închipuia poporul credincios provenit dintre păgâni, iar faptul că Hristos Domnul a șezut pe mânzul asinei, fiind proclamat împărat, Îl arată biruator al întregului pământ, unde va fi propovăduită jertfa și învățătura Sa și unde va fi primit cu credință. El știa însă că intră în cetate, spre patima Sa. Arhierii și bătrânii poporului ațâță mulțimile spre răzbunare și căutând prilej ca să-L omoare, se folosesc de mulțimile adunate să prăznuiască Paștile iudaic. Pentru aceasta El pleacă din mijlocul mulțimilor și în următoarele zile le grăiește în pilde. Primește ungerea cu mir curat de mare preț în casa lui Simon Leprosul **(Mt. 26,**

6-13), și pentru că urma Paștile evreiesc în Vinerea următoare, Domnul împlinește tradiția, sărbătorind Paștile joi seara, împreună cu ucenicii Săi. Atunci le-a dat ultimele porunci, le spală picioarele, învățându-I virtutea smereniei și apoi îi îndeamnă să se iubească unii pe alții, fără ca cineva să caute să fie mai mare între ei. La această Cină a instituit Taina Euharistiei (**Mt. 26, 26-29**), apoi a vorbit despre vânzarea Sa și despre vânzător.

La sfârșit merge în muntele măslinilor cu ucenicii pentru rugăciune. Acolo este prins și legat, apoi este dus de către soldații romani la arhiereul Ana, socrul lui Caiafa, unde erau adunați toți cei care cugetau împotriva Domnului Iisus. După prescripțiile Legii, în noaptea aceea ei trebuiau să mănânce Paștile, așa cum a făcut Mântuitorul cu ucenicii Săi. Pentru a-L ucide pe Hristos, au amânat Paștile, încalcând Legea. La ivirea zorilor L-au dus la arhiereul Caiafa, iar acesta după ce aduce martori mincinoși, îl trimite la Pilat. În pretoriu, Pilat știind și înțelegând că este nevinovat, încearcă să Îl elibereze, dar de frica poporului manipulat de farisei și cărturarii iudeilor, Îl condamnă la moarte pe cruce. Domnul Hristos primește Patimile, ocările nedrepte, bătăile, crucea și moartea de ocară pentru a răscumpăra neamul omenesc de păcat. Își dă viața în mâinile Tatălui ceresc, ridicând și sfințind prin jertfă, firea omenească asumată la naștere din Sfânta Fecioară Maria.

Iosif din Arimateea, unul dintre ucenicii Săi, a cerut trupul mort a lui Iisus, pe care L-a coborât cu evlavie de pe Cruce. Ungându-L după tradiție cu preparat de smirnă și aloe, L-a înfășurat în giulgiu curat, apoi L-a așezat în mormânt (**Mt. 27,57-60**).

Prin Patimile Sale, Hristos Domnul ne-a arătat că scopul vieții Sale stă în ascultarea desăvârșită față de Tatăl, în smerenie și evlavie. Totodată, Patimile au condus spre momentul proslăvirii Sale, întrucât momentul suprem al revelației dumnezeirii Sale, este Învierea Sa din mormânt, *căci “Dumnezeu L-a Înviat dezlegând durerile morții, întrucât nu era cu putință ca El să fie ținut de ea”(Fapte 2, 24).*

A treia zi a Înviat, căci îngerul Domnului a binevestit femeilor mironosițe care veniseră de dimineață la mormânt: „*Nu vă temeți, că știu că pe Iisus cel răstignit îl căutați. Nu este aici căci S-a sculat precum a zis”(Mt. 28, 5-6).*

După Învierea Domnului Hristos, apostolii cred în divinitatea Sa, întrucât merg în Galileea: “Și văzându-L, I s-au închinat, ei care se îndoiseră.” (Mt. 28,17), înțelegând plenar și definitiv cine este Domnul Iisus Hristos și care va fi slujirea lor, în vederea continuării misiunii apostolice la care au fost chemați.

Acolo: “apropiindu-Se Iisus, le-a vorbit lor, zicând: Datu-Mi-s-a toată puterea, în cer și pe pământ. Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.” (Mt.28, 18-19).

La scurt timp a avut loc întemeierea Bisericii, când apostolul Petru arată poporului în ziua Cincizecimii, care a fost misiunea Domnului Iisus Hristos pe pământ, cum a fost învățătura Sa, precum și sfârșitul pe care L-a avut, pentru că Dumnezeu: **“Pe Acest Iisus pe Care voi L-ați răstignit, L-a făcut Domn și Hristos” (Fapte 2, 36)**. Astfel, Hristos Domnul devine **“piatra din capul unghiului” (Fapte 4, 11)** a Bisericii, pe care apostolii au zidit-o după Cincizecime, prin puterea Duhului Sfânt.

Frați creștini,

Sfântul Ioan Damaschinul ne învață că **“Prin Înviere Hristos Domnul a scos din firea noastră stricăciunea și moartea. Chiar dacă El a mâncat după Înviere, n-a făcut-o din trebuință, ci ca să învedereze adevărul învierii.” (Sf. Ioan Damaschin, Dogmatica, 4, 1, trad. Rom., p. 235)**.

Apoi, trupul Domnului a devenit luminos și plin de slavă, așa cum s-a arătat o clipă pe muntele Taborului. Dumnezeirea Lui s-a arătat în El în toată strălucirea, ca pe Tabor, deși oamenii nu o puteau vedea pentru că nu se coborâse încă Duhul Sfânt peste ei” (Învățătura de Credință creștină ortodoxă, ed. Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2015, pg. 135). Biserica noastră propovăduiește învățătura Domnului din Noul Testament, arătând că mântuirea este legată de *persoana* și *opera* Sa și constă în aducerea credinciosului la o viață nouă, în comuniune cu Dumnezeu prin Iisus cel Înviat, pentru că **“Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele, ci ca să le mântuiască” (Lc. 9, 55)**.

Sfântul Grigorie de Nazianz vorbește despre un raport de reciprocitate între Dumnezeu și om, în faptele Domnului Hristos. Pentru aceasta cântăm la acest mare praznic Împărătesc: **“Ieri m-am îngropat împreună cu Tine, Hristoase, astăzi mă ridic împreună cu Tine, Cel ce ai înviat. Răstignitu-m-am ieri împreună cu Tine, însuși împreună mă preamărește, Mântuitorule, întru împărăția Ta.”**

Domnul Hristos cel Înviat îi pregătește pe apostoli timp de patruzeci de zile, pentru misiune, iar tema slujirii și predicii lor va fi Împărăția lui Dumnezeu (Fapte 19, 8). Conduși de Duhul Sfânt, aceștia propovăduiesc pe Hristos cel Înviat și Înălțat la ceruri. Totodată, Biserica a preluat învățătura creștină și misiunea primită de la Domnul Iisus, propovăduind și învățând că moartea nu este o pierdere a persoanei și personalității omului, ci este o trecere în veșnicie, spre o existență unică cu Dumnezeu. Astfel, tot omul va învia, cu un trup duhovnicesc, prezentându-se ca o **“făptură nouă” (II Cor. 5, 17)**. În acest sens, Sfântul Apostol Pavel spune: **“Așa este și învierea morților: se seamănă (trupul) întru stricăciune, înviază întru nestricăciune; Se seamănă întru necinste, înviază întru slavă, se seamănă întru slăbiciune, înviază întru putere; Se seamănă trup firesc, înviază trup duhovnicesc. Dacă este trup firesc, este și trup duhovnicesc.” (I Cor. 15, 42-44)**

Dreptmăritori creștini,

Domnul cel Înviat din morți a făgăduit apostolilor că va veni iarăși. Acest adevăr a mai fost descoperit apostolilor pe când Hristos cel Înviat se înălța la cer; descoperirea a fost făcută de către **“doi bărbați, care au stat lângă ei, îmbrăcați în haine albe”**, care au și zis către ucenici : **“Acest Iisus, Care S-a Înălțat la cer..., astfel va și veni, precum L-ați văzut mergând la cer” (Fapte 1, 11).**

Ca semn al Legământului Nou, Biserica împlinește porunca pe care a dat-o Domnul la Cina de Taină, ca să aducem **Jertfa Euharistică** în numele Lui, pentru a rămâne în comuniune cu El. După Sfântul Nicolae Cabasila jertfa euharistică are două aspecte: **unul de mulțumire** (pentru darurile revărsate asupra noastră) și **altul de mijlocire, de cerere** (pentru iertarea greșelilor și pentru dobândirea binecuvântărilor dumnezeiești în viața noastră). (N. Cabasila, *Explicarea dumnezeieștii Liturghii LXII, 2-3; X, 4 9-10*).

Așadar, să mulțumim Domnului care S-a jertfit pentru viața și pentru mântuirea noastră și să Îl rugăm să ne lumineze calea spre Împărăția Tatălui ceresc, să ne învrednicească să rămânem cu El în comuniune prin Sfintele Taine ale Bisericii noastre, în special prin Taina Împărtășaniei. În același timp să întărim comuniunea între noi. Mai ales prin iertare și apoi prin pacea pe care suntem datori să o căutăm și să o aducem în mijlocul nostru. Anul în care ne aflăm - 2018, când sărbătorim o sută de ani de la unirea românilor din toate provinciile românești istorice și proclamarea României ca Stat liber și independent, să fie un an al recunoștinței față de Dumnezeu și al rugăciunii smerite. În semn de omagiu adus jertfei tuturor românilor care au contribuit la unitatea națională, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, la propunerea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, a proclamat anul 2018 ca: **“Anul omagial al unității de credință și de neam și Anul comemorativ al făuritorilor Marii Uniri din 1918”**.

Avem mulți martiri și eroi români, înaintași ai noștri, care au privit cu credință și nădejde la jertfa Mântuitorului, au mărturisit cu curaj Evanghelia, au apărat Biserica și au cultivat prin jertfă, darul libertății, al unității de credință și de neam. În orice loc ne-am afla, în România sau în afara granițelor ei, mai întâi să înălțăm rugăciuni de mulțumire pentru toate binecuvântările și darurile primite de la Dumnezeu și să ne aducem și noi, cei de astăzi, jertfa dragostei noastre pentru a păstra credința creștină dreaptă și adevărată și unitatea neamului nostru românesc.

Aceste bucurii, ale Învierii Domnului și ale darurilor unității de credință și de neam, primite de la Dumnezeu, să ne lumineze calea și de aici înainte, iar lumina Domnului cel Înviat din morți să ne facă mai buni, mai credincioși, mai iertători și mai uniți între noi.

Domnul Hristos să reverse peste fiecare în parte și peste întreg neamul românesc, belșug de har și de bucurii.

Iar din partea noastră, primiți urări de sănătate trupească și sufletească, bucurie, pace, împliniri multe, împreună cu salutul pascal:

Hristos a Înviat!

Al vostru către Domnul rugător,

†MIHAIL

Episcopul Românilor Ortodocși din Australia și Noua Zeelandă